

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΗΚΟΣ ΒΕΒΛΗΘΗΚΗ

ΕΤΟΣ Κ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, 1887. ΑΡΙΘ. 236.

Συνδρομ. ἔτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ.

(Ψαλμὸς 119^ο)

Πόσον ἀγαπῶ τὸν νόμον σου !
 Ὅλην τὴν ἡμέραν εἶναι μελέτη μου.
 Διὰ τῶν προσταγμάτων σου
 Μὴ ἔκαμες σοφώτερον τῶν ἐχθρῶν μου,
 Διότι εἶσαι πάντοτε μετ' ἐμοῦ.
 Εἶμαι ἀνώτερος πάντων τῶν διδασκόντων με
 Διότι τὰ μαρτύριά σου εἶναι μελέτη μου.
 Εἶμαι συνεισώτερος τῶν γερόντων,
 Διότι ἐφύλαξα τὰς ἐντολάς σου.
 Ἀπὸ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς ἐκώλυσα
 [τοὺς πόδας μου,
 Διὰ νὰ φυλάξω τὸν λόγον σου.
 Ἀπὸ τῶν κρίσεων σου δὲν ἐξέκλινα,
 Διότι σὺ με ἐδίδαξας.
 Πόσον γλυκεῖς εἶναι οἱ λόγοι σου εἰς τὸν
 [οὐρανίσκον μου !
 Εἶναι ὑπὲρ μέλι εἰς τὸ στόμα μου.
 Ἐκ τῶν ἐντολῶν σου ἔγεινα συνετός.
 Διὰ τοῦτο ἐπίσησα πᾶσαν ὁδὸν ψεύδους.

Μογγόλος Λάμας (ιερεὺς).

Ο ΠΛΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.

Ἔν ἐν λειμῶνι διανθεῖ με μυροβόλα ἴα
 ἤκουσα νὰ συμψάλλωσι τὰ εὐμολπα στρουθία,
 πηδᾶντα, παίζοντα παιδρῶς ἐπὶ πρασίνων κλάνων,
 ἐν ἐξ αὐτῶν ἠρώτησα με τῆς καρδιάς μου στόνον·
 «Πτηνόν μου, τίς σοι ἔδωκεν, εἶπέ μοι, ἂν γνωρίζῃς,
 τοὺς θόλους σου ποῦ λυγρῶς τοσοῦτον κιθαρίζεις ;»
 καὶ ἄσμα ψάλλον ἐν χαρᾷ μ' εἶπεν ἄνευ ἀπάτης,
 «Νὰ ἴδω με ἐδίδαξέ τοῦ Σύμπαντος ὁ Πλάστης.»

Ἔτε μονάζων ἤκουσα τὸ κύμα νὰ φλοισβίλῃ
 καὶ τοῦ Ζεφύρου ἢ πνοῆ ἠσυχῶς νὰ συρίζῃ,
 Στραφεῖς δὲ τότε καὶ ἰδὼν τὴν τῆς θαλάσσης θέαν
 θερμῶς ἠρώτησα αὐτὴν τὴν γλαυκοφόρον γραταῖν :

— Κατὰ παρελθὸν ἔτος 741 ναυαγοὶ ἐσώθησαν διὰ τῆς βοήθειας τῶν σωτηριῶν λεγομένων λεμβῶν. Εἶναι δὲ ἐν χρήσει ἤδη καθ' ὅλην τὴν Μεγάλην Βρετανίαν 273 τοιαῦται ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁμωνύμου Ἐταιρίας, ἧτις ἀπὸ τῆς συστάσεώς της μέχρι σήμερον 29,000 ψυχὰς ἔσωσεν ἐπὶ παραλίᾳ 5,000 μιλίων τὸ μήκος.

— Τὰ μεγάλα κακὰ ὁμοιάζουν τοὺς σεισμούς, τοὺς κεραυνούς ἢ τοὺς κατακλυσμούς, ἀλλὰ πολὺ μάλλον τὰς πυρκαϊάς, αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουσι με μικροῦς σπινθήρας, ἀλλ' ἐπιφέρουσι μεγάλας καταστροφάς.

«Ὁ θάλασσα, τίς σ' ἔδωκεν, εἶπέ καὶ σὺ ἀκόμα,
 τὸν φλοισβόν καὶ τὸν Ζέφυρον καὶ τ' οὐρανοῦ τὸ χρῶμα ;»
 Καὶ μ' ἀπεκρίθη πρόθυμος κ' ἄνευ τινὸς ἀπάτης,
 «τὸ χρῶμά μου μοι ἔδωκε τοῦ Σύμπαντος ὁ Πλάστης.»

Ἔτε εἰς νύκτα ἤμερον κυτάεας τοὺς αἰθέρας
 κ' εἶδον τοὺς λάμποντας παιδρῶς πολυπληθεῖς ἀστέρας,
 Μὲ σεβασμὸν ἠρώτησα ἐν ἐξ αὐτῶν τῶν ἔλων
 τῶν φωτιζόντων πανταχοῦ τοῦ οὐρανοῦ τὸν θόλον·
 «Τίς σ' ἔδωκεν, ὦ ἄστρον μου, τὰς φωτεινάς σου λάμψεις
 Κι' ἄλμπον μένεις ἀγρυπνον ὅσας ἀχανεῖς ἐκτάσεις ;»
 καὶ ἐκεῖνο μ' εἶπε μειδίων κ' ἄνευ τινὸς ἀπάτης,
 «τὴν λάμψιν μου μοι ἔδωκε τοῦ Σύμπαντος ὁ Πλάστης.»

Ὅτε δὲ πάλιν ἐν ἀγρῷ ποῦ θάλλει ἡ μυροίτη, ποῦ τάνθη ἀρωμα σκορποῦν κ' ἀνθοβολοῦν οἱ κρίνοι, Δέσμην ποιήσας ἐξ αὐτῶν καὶ ὑφανθεὶς ἐκείνων τὸ ἀρωμα, ἠρώτησα ἐν ἐξ αὐτῶν τῶν κρίνων: «Τίς σ' ἔδωκε τὸ μύρον σου, ὦ ἄνθος ἐρωτύλον, τὴν χάριν καὶ σεμνότητα τῶν ἀνθηρῶν σου φύλλων;» Ἐὐωδὸς ῥίπτον ἀρωμα ὡς ἐμβλημα ἀγάπης μ' εἶπε, «Τὰ πάντα μ' ἔδωκε τοῦ Σύμπαντος ὁ Πλάστης.»

Ἀθήναι, Μηνὶ Αὐγούστῳ 1887.

ΣΠΥΡ. Μ. ΠΡΕΒΑΙΝΑΣ.

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

Ὁ Σεβαστιανὸς ἔλαβε τὰ γατάκια, ἀλλ' ἀντὶ τὰ ῥίψη ἔξω κατὰ τὴν διαταγὴν τῆς κ. Λουκίας, τὰ μετέφερε, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κ. Κλάρας, εἰς τὸ ἀνώγειον, ὅπου εἶχαν εὐρυχωρίαν νὰ παίζου. Οὕτω δὲ ἐπανήλθεν ἡ ἡσυχία εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ ὁποία εἶχε τόσον διαταραχθῆ ἕνεκα τοῦ ὀργανόπαιδος καὶ τῶν γατακίων.

Τὰ πράγματα ἔμενον εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην μέχρι τῆς ἐπομένης πρωίας, ὅτε ὁ διδάσκαλος ὠδηγήθη κατὰ τὸ σῦνθεσις εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὅπου τὸν ἀνέμενον ἡ κ. Κλάρα μετὰ τῆς Χαΐδης.

Ἄλλὰ πρὶν ἢ ἀρχίσωσι τὸ σῦνθεσις μάθημα ὁ κώδων τῆς αὐλοθύρας ἔκρουσε σφοδρῶς, ὁ δὲ Σεβαστιανὸς νομίσας ὅτι ἦτο ὁ κύριος Σήσμαν, ὁ πατὴρ τῆς κ. Κλάρας, ἔτρεξε δρομικῶς διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν ἀντὶ τοῦ κ. Σήσμαν εὗρε τὸ ὀργανόπαιδον! «Δὲν μὲ λέγεις, τί ἐννοεῖς μὲ τὸ παιγνίδι τοῦτο, ἠρώτησεν ὁ Σεβαστιανός; Τώρα θὰ σοῦ δεῖξω ἐγὼ πῶς σημαίνουν τὰ κουδούνια τῶν οἰκιῶν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καληγόπαιδο!»

«Ἄλλὰ πρέπει νὰ ἴδω τὴν κ. Κλάραν, ἐφώνησε τὸ παιδίον.

«Σὺ, μάग्γα θέλεις νὰ ἴδῃς τὴν κ. Κλάραν; καὶ τί δουλειαὶς ἔχεις σὺ μὲ αὐτήν!

«Μὲ χρεωστεῖ ἐν φράγκο, εἶπε τὸ παιδίον.

«Μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν εἶσαι στὰ σωστά σου, ἐξεφώνησεν ὁ Σεβαστιανός. Πῶς ζῦρεις κατὰ πρῶτον λόγον ὅτι ὑπάρχει μία τοιαύτη κ. Κλάρα;

«Τῆς ἔδειξα τὸν δρόμον χθὲς εἰς τὸν μεγάλον πύργον διὰ μετὰ φράγκο, καὶ τὴν ἔφερα πάλιν ὀπίσω ἕως ἐδῶ διὰ ἄλλο ἡμῖσι, ὥστε μὲ χρεωστεῖ ἐν φράγκο.

«Ἀνοησίαις! ἐξεφώνησεν ὁ Σεβαστιανός. Ἡ κυρία Κλάρα ποτὲ δὲν περιπατεῖ ἔξω, οὔτε ἐντὸς τῆς οἰκίας ἡμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ. Δεῖξέ μου

λοιπὸν τὴν ῥάχιν σου, διὰ νὰ μὴ σὲ ξυλοφορτώσω.

«Σὲ λέγω, ὅτι χθὲς τὴν εἶδον καὶ τὴν ὠδήγησα εἰς τὸν μεγάλον Πύργον καὶ ὀπίσω ἐδῶ—θὰ σοῦ πῶ δὲ καὶ τὰ χαρακτηριστικά της.—Εἶναι κοντὴ καὶ μελαγχρινὴ καὶ ἔχει κοντὰ μαλλιά κρικελά, μάτια μαῦρα καὶ μπροσθὲλαν κεραμιδιωτὴν—δὲν ὀμιλεῖ ὅπως ἡμεῖς ὀμιλοῦμεν.

«Ἄ! Ἄ! ἐξεφώνησεν ὁ Σεβαστιανός—αὐτὴ εἶναι ἡ κυρὰ Δεσποινούλα! Ἔλα μέσα—Στάσου ἐκεῖ καὶ ἀφοῦ σὲ φωνάξω καὶ ἔμβης εἰς τὸ σπουδαστήριον, εὐθὺς ν' ἀρχίσῃς νὰ παίζῃς τὸ ὄργανόν σου—αὐτὸ θὰ εὐχαριστήσῃ πολὺ τὴν κ. Κλάραν.»

Ταῦτα εἰπὸν διευθύνθη πρὸς τὸ σπουδαστήριον καὶ ἐποίησε τὴν κ. Κλάραν, ὅτι εἰς τὴν αὐλὴν ἦτο ἐν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐκεθόμεν νὰ τῆς εἶπῃ κατι τι. «Ἄς ἔλθῃ ἀμέσως, εἶπεν ἡ κυρία Κλάρα, ἡ ἔχεις καμμίαν ἀντίρρησην εἰς τοῦτο, διδάσκαλε;»

«Καμμίαν, — εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

Ὁ Σεβαστιανὸς ἀπῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη τὸ ὀργανόπαιδον καὶ ἀμέσως ἤρχισε νὰ παίζῃ.

Τὴν πρωίαν ταύτην ἡ κυρία Λουκία ἦτο πολὺ ἐνησυχολημένη εἰς τὰ τοῦ οἴκου καὶ δὲν ἔλαβε γνώσιν τῶν διατρεξάντων, ὥστε ἐξαφάνισθη ἀπὸ τῶν ἤχων τοῦ ὀργάνου, καὶ ἀφήσασα τὴν ἐργασίαν τῆς ἔτρεξεν εἰς σπουδαστήριον διὰ νὰ ἴδῃ τί ἔτραχεν, φαντάσθητε δὲ τὴν ἐκπληξίν της ὅταν ἀνοίξασα τὴν θύραν εἶδε τὸ μὲν ὀργανόπαιδον παίζον τὸ ὄργανόν του, τὸν δὲ διδάσκαλον καθήμενον ἀναπαυτικὰ εἰς τὴν ἔδραν του καὶ τὴν κυρίαν Κλάραν καὶ Χαΐδην ἀκραζομένας μὲ μεγάλην χαρὰν τὴν μουσικὴν.

«Παῦσε, παῦσε ἀμέσως, — ἐβρόντησε τρέξασα πρὸς τὸ παιδίον ἀλλὰ μόλις εἶχε κάμει δύο βήματα καὶ κατι τι ἐμπερδιούθηκεν εἰς τοὺς πόδας της, καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ κυττάξῃ κάτω. Στακτερόν τι ζῶον εἶχε προσκολληθῆ εἰς τὸ φάρμακόν της! — ἦτο χελώνη! Ἡ κυρία Λουκία, ἡ ὁποία ἐφοβεῖτο τὰς χελώνας περισσότερο ἀπὸ τὰ γατάκια, ἔκαμεν ἐν πῆδημα εἰς τὸν ἀέρα καὶ συγχρόνως ἐφώνησε, «Σεβαστιανέ, Σεβαστιανέ, τρέξε, τρέξε ἐδῶ!»

Τὸ ὀργανόπαιδον ἐσταμάτησεν, ἀκοῦσαν τὴν ἀγρίαν φωνὴν τῆς κυρίας Λουκίας καὶ ἰδὸν τὸν τρέμον της εἰς τὴν θέαν τῆς χελώνης.

Εἰς τὸν Σεβαστιανὸν ὅλη ἡ σικνητὴ ἐφάνη πολὺ γελοία—ὅθεν ἤρχισε νὰ γελᾷ. Ἄλλὰ δὲν ἀπῆλause πολὺ τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην, διότι ἡ ἀγρία φωνὴ τῆς κυρίας Λουκίας τὸν διέταξε νὰ διώξῃ τὸ ὀργανόπαιδον μὲ τὴν χελώνην του.

«Δός του δὲ καὶ ἐν φράγκο διὰ τὴν κ. Κλάραν ἐπρόθεσε, — καὶ ποτὶ πλέον νὰ μὴ φανῇ ἐδῶ εἰς τὴν οἰκίαν.»

Ὁ Σεβαστιανὸς ἐξέβαλε τὸ παιδίον καὶ ἐκλείσει τὴν θύραν. Οὕτως ἐπῆλθεν ἡσυχία εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὃ δὲ διδάσκαλος ἀνέλαβε τὸ μάθημα, τὸ ὁποῖον ἡ παρουσία τοῦ ὄργανοπαίδου εἶχε διακόψει.

Δὲν παρήλθον ὅμως ὀλίγα λεπτά καὶ ἄλλος κρότος ἠκούσθη εἰς τὴν ἐξώθυραν. Ὁ δὲ Σεβαστιανὸς παρουσιάσθη μὲ τὴν ἀγγελίαν ὅτι ἀνθρώπος τις ἴστατο ἐξῴθεν μὲ ἐν μέγα πανέριον, τὸ ὁποῖον ἔλεγεν, ὅτι ἦτο διὰ τὴν κ. Κλάραν.

«Δι' ἐμέ! εἶπεν ἡ κ. Κλάρρα ἰστατικῆ. «Ἄς ἔλθῃ μέσα νὰ τὸν ἴδωμεν.»

Ὁ Σεβαστιανὸς ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον κρατῶν μέγα κάνιστρον ἐσκευασμένον καὶ τὸ ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. «Τελειώσατε τὸ μάθημά σας πρῶτον καὶ ἔπειτα βλέπομεν τί περιέχει τὸ πανέριον τοῦτο, — εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

Ἄλλ' ἡ μικρὰ Κλάρρα, τῆς ὁποίας ἡ περιέργεια εἶχε κορυφωθῆ, ἀφῆκε τὴν γραμματικὴν καὶ μὲ τόνον ἰκετευτικὸν εἶπε πρὸς τὸν διδάσκαλον. «Ἡμπορῶ νὰ δώσω μίαν μόνην ματιάν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κανίστρου, μόνον νὰ ἴδω τί περιέχει, καὶ πάλιν ἐξακολουθοῦμεν τὸ μάθημα;»

«Ἡ παράκλησίς σου, — εἶπεν ὁ διδάσκαλος, — εἶναι, κατὰ τι λογικῆ, διότι ἐν ὄσῳ ἡ προσοχή σου εἶνε ἐστραμμένη εἰς τὸ κάνιστρον. . . .»

Δὲν ἐπρόφρασεν ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του καὶ αἰφνης ἐπῆδθησαν ἐκ τοῦ κανίστρου, ἐν, δύο, τρία, τέσσαρα γατάκια καὶ ἀμέσως ἔτρεξαν εἰς ἄλλας τὰς διευθύνσεις! Ἐν ἐπῆδθησεν εἰς τὸ ὑπόδημα τοῦ διδασκάλου, καὶ ἤρχισε νὰ δαγκάνῃ τὸ παντελόνι του, ἄλλο εἰς τοὺς πόδας τῆς κ. Λουκίας καὶ ἀνῆρχετο εἰς τὸ φόρεμά της, ἐνῶ ἄλλο ἐπῆδθησεν εἰς τὴν ἔδραν τῆς κ. Κλάρρας. Ἀμέσως δὲ κατὰ τὴν συνήθειάν των ἤρχισαν νὰ γρατζουνίζου καὶ βριασουρίζου ὅλα, ὥστε ἐπροξένησαν μεγάλην σύγχυσιν.

Τὸ ἐξαφνον τοῦτο καὶ ἀπρόβλεπτον περιστατικὸν ἐπροξένησε μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τὴν κ. Κλάραν καὶ τὴν ἔκαμε νὰ γελᾷ ἐγκαρδίως, ἐνῶ εἰς τὴν κ. Λουκίαν εἶχε τὸ ἐναντίον ἀποτέλεσμα. Κατ' ἀρχάς ἐτρόμαξε καὶ ἔμεινε σιωπηλὴ ἐπὶ τινὰς στιγμάς, κατόπιν ἐξηγηριώθη καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ τὸν Σεβαστιανὸν καὶ τὴν Τινέτταν νὰ πάρουν τὰ κατηραμένα ἐκεῖνα ζῶα καὶ νὰ τὰ βρῖθουν ἔξω.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἦλθον, ἀλλ' ἀντὶ νὰ βρῖθουν τὰ γατάκια ἔξω, τὰ μετέφερον κατὰ διαταγὴν τῆς

κυρ. Κλάρρας εἰς τὸ ἀνώγειον, ὅπου ὑπῆρχεν εὐρύχωρον δωμάτιον διὰ νὰ παίζου μετὰ ἄλλα.

Τὸ ἑσπέρας, ἀφοῦ ἡ κυρία Λουκία ἀνέλαβεν ἀρκετὰ ἀπὸ τὸν τρόμον καὶ τὴν ὀργὴν της προσεκάλεσε τὸν Σεβαστιανὸν καὶ τὴν Τινέτταν καὶ τοὺς ἔθεσεν ὑπὸ ἀνάκρισιν, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἁποίας ἦτο, ὅτι ἡ Χαϊδὴ κατὰ τὴν ἀπουσίαν της εἶχε προετοιμάσει ἄλλα ταῦτα.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην προσεκάλεσε τὴν Χαϊδὴν, καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἐρωτήσῃ πῶς καὶ διατί εἶχε κάμει ἄλλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα, ἡ κυρία Λουκία ἤρχισε νὰ τὴν ἐπιπλήττῃ, λέγουσα, «Διὰ σέ, Χαϊδὴ, μίαν τιμωρίαν ἠξέυρω, ἡ ὁποία δύναται νὰ σὲ ἐγγίξῃ, διότι εἶσαι χωριατοκόριτσο, — θὰ σὲ φυλακίσω εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ ἐκεῖ μὲ τοὺς ποντικὺς καὶ τὰς γουστέρας θὰ μάθῃς νὰ φέρεσαι εἰς τὸ ἔξῃς καλλίτερον.»

(ἀκολουθεῖ).

ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

Μία ἀπὸ τὰς περιέργους καὶ ἐνδιαφερούσας σπουδὰς εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν εἶναι καὶ ἡ σύγκρισις τῶν ἔξεων καὶ τρόπων ζωῶν, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ εἶναι ἐντελῶς διάφορος.

Οὕτω τὰ πτηνά, ὅταν παραβάλλωνται μὲ τοὺς ἰχθῦς παρέχουσιν ἀντικείμενα πρὸς σπουδαίαν σκέψιν. Εἰς ἕκαστον τούτων εὐρίσκωμεν ἀθροίσματα καὶ οικογενεῖας, τὰ ὁποῖα ἔχουσι φύσεις καὶ κλίσεις σχεδὸν τὰς αὐτάς. Οὕτως ὁ γυψ καὶ ὁ καρχαρίας, τὰ παραδείσια πτηνά, καὶ οἱ ἀγγελουοειδῆς ἰχθῦς, ὅλα ἔχουσι κατὰ τι κοινόν. — Ὅλοι οἱ ἰχθῦς εἶναι ὠπλισμένοι κατὰ τινὰ τρόπον, οὐχὶ πάντοτε καταφανῆ.

Οὕτως οἱ ἀνθρωποφάγοι ἰχθῦς ἔχουσι κειρωμένον εἰς τὸ στόμα των ἑπτὰ σειρὰς ὀξέων ὀδόντων — ἄλλοι ἔχουσι κέντρον — ἄλλοι ἔχουσιν ἀκάνθας, αἱ ὁποῖαι συνέχονται μὲ σάκκους περιέχοντας δηλητήριον. Ἡ τορπίλη ἔχει τὰς ἠλεκτρικὰς αὐτῆς συσκευάς, ἄλλοι ὡς αἱ σηπιαί, καὶ οἱ ὀκτάποδες μελάνην, ἄλλοι εἶναι ὠπλισμένοι μὲ ξίφη, μὲ πριόνας, μὲ κουτάλας, κλπ. Οἱ ἰχθῦς οὗτοι μεταχειρίζονται τὰ ὄπλα ταῦτα οὐ μόνον πρὸς ἰδίαν ἑαυτῶν ὑπεράσπισιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐπίθεσιν κατ' ἄλλων ἰχθύων, πολλάκις δὲ καὶ χωρὶς αἰτίας καὶ χωρὶς ἀνάγκην φονεύουσιν αὐτοὺς μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ εὐχαριστήσωσι τὴν πρὸς τὸ καταστρέφειν κακὴν των κλίσιν, ὅπως πολλὰ παιδιά κάμνουν καταστρέφοντα φυτὰ καὶ ἄνθη καὶ τυραννοῦντα μύγας καὶ ἄλλα μικρὰ ζῴδια ἢ καὶ ἄλλα μικρότερα παιδιά ἢ γραικὰς καὶ γέροντας, ἀπλῶς, διότι εὐρίσκουν εὐχαρίστησιν εἰς τοῦτο.

— **Εἰς τὴν Πολωνίαν** ἐπικρατεῖ παρά-
δξος δεισιδαιμονία ἢ ἐξῆς—Πιστεύεται ὅτι ἕκα-
στος μὴν εἶναι συνηνωμένος μεῖ ἰδιαιτερον πο-
λύτμον λίθον, ὅστις κυβερνᾷ καὶ ἐπηρεάζει τὴν
τύχην ἐκείνων, ὅσοι γεννῶνται κατὰ τὸν μῆνα
ἐκείνον. Οὕτως ὁ Ἰανουάριος ἔχει τὸν Ἰάκινθον
ὅστις σημαίνει εὐσθένειαν καὶ πιστότητα εἰς πᾶ-
σαν συμφωνίαν. Ὁ Φεβρουάριος τὸν Ἀμέθυστον,
ὅστις ἐξασφαλίζει εἰρήνην πνεύματος. Ὁ Μάρ-
τιος τὸν Αἰμασίτην, ὅστις σημαίνει τόλμην καὶ
μυστικότητα εἰς κινδυνώδεις ἐπιχειρήσεις. Ὁ
Ἀπρίλιος τὸν Σάπριρον ἢ Ἀδάμαντα, ὅστις ση-
μαίνει μετάνοιαν καὶ ἀθωότητα. Ὁ Μάιος τὸν
πράσινον Ὀνουχίτην, ὡς τύπον τῆς ἀγάπης. Ὁ

Ἰούν· τὸν Σμάραγδον ὅστις σημαίνει μακρὰν ζωὴν
καὶ υγείαν. Ὁ Ἰούλιος τὸ Ῥουβίνιον ἢ Κορά-
λιον, τὸ ὅποιον ἐξασφαλίζει τὴν λήθην ἢ θερα-
πείαν τῶν κακῶν, ἅτινα προέρχονται ἐκ τῆς φι-
λίας ἢ τοῦ ἔρωτος. Ὁ Αὐγουστος τὸν Σαρδά-
νυχα, ὅστις προμηνύει εὐδαιμόνα συζυγικὴν
ζωὴν. Ὁ Σεπτέμβριος τὸν Χρυσόλιθον, ὅστις προ-
φυλάττει ἀπὸ ἀνοησίας. Ὁ Ὀκτώβριος τὸν Σάρ-
διον ὃ ὅποιος σημαίνει δυστυχίαν μεῖ ἐλπίδα. Ὁ
Νοέμβριος τὸ Τοπάζιον, τὸ ὅποιον φέρει εἰς τὸν
κύριόν του πιστότητα καὶ φιλίαν. Ὁ Δεκέμβριος
τὸν Μαλαχίτην, ὅστις σημαίνει λαμπροτάτην ἐπι-
τυχίαν καὶ εὐτυχίαν.

Κατασκήνωσις Μογγόλων.

ΜΟΓΓΟΛΙΑ-

Οἱ Μογγόλοι εἶναι φυλὴ ποιμένων νομάδων, οἵ-
τινες βόσκουν τὰ πρόβατά των ἐπὶ τῶν πεδιά-
δων τῆς κεντρικῆς Ἀσίας.

Ἡ χώρα των ἐκτείνεται ἀπὸ τῶν ὄριων τῆς Σι-
θηνίας πρὸς βορρᾶν μέχρι τῶν ὄριων τῆς Κίνας
πρὸς νότον, περιλαμβάνουσα ἕκτασιν 800 μιλίων.

Περὶ τῶν ἄλλων χωρῶν οἱ Μογγόλοι ὀλίγα
γνωρίζουν, μετὰ τὸ Θιβέτ ὅμως εἶναι καλῶς συνοι-
κειωμένοι. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν μεταβαίνουν ἐκεῖ,
διὰ νὰ σπουδάσουν θεολογίαν. Ἡ θρησκεία τῶν
Μογγόλων εἶναι ἡ τοῦ Βούδα, —εἰδός τι ἀθεϊστι-
κοῦ θρησκευματος. Ἄλλ' ὅμως ὁ λαὸς ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον εἶναι θρησκός. Ἐχουσι δὲ πολλοὺς

ναοὺς καὶ πολλοὺς ἱερεῖς, τοὺς ὅποιους καλοῦν
Λάμας, διακρίνονται δὲ οὗτοι τῶν λαϊκῶν ἐκ
τῶν κοκκίνων καὶ κίτρινων φορεμάτων των.

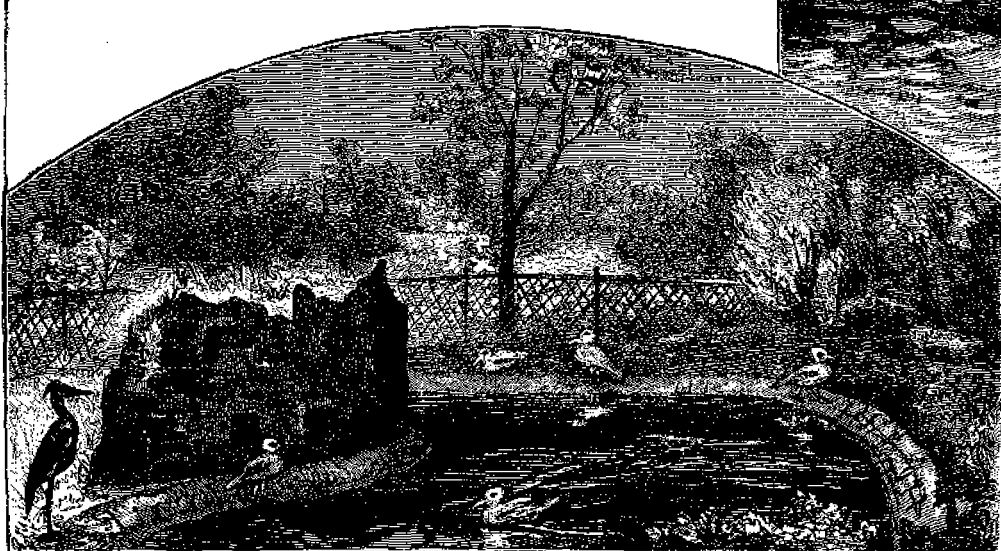
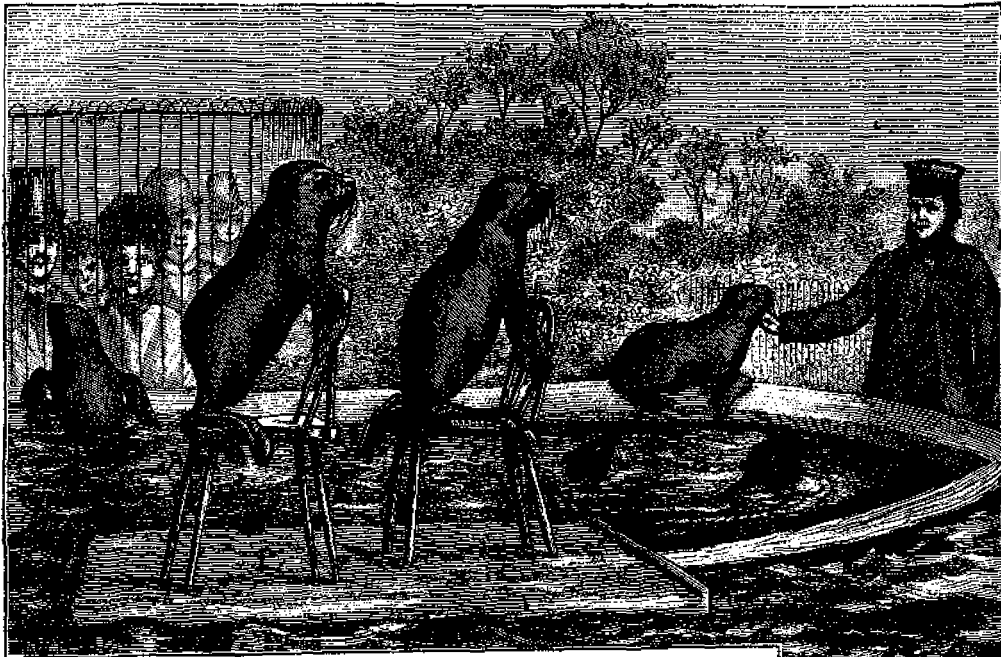
Ἡ πρώτη φροντίς τῶν Διαμαρτυρομένων Ἱε-
ραποστόλων, οἵτινες μετέβησαν εἰς Μογγολίαν,
ἦτο νὰ μεταφράσουν τὰς Γραφὰς εἰς τὴν γλῶσ-
σαν τοῦ λαοῦ. Ἡ Ῥωσικὴ ἐκκλησία προσέτι
ἔχει στείλει ἱεραποστόλους εἰς Μογγολίαν, ἀλλ'
ὁ λαὸς ἐξεδίωξεν ἀμφοτέρους, μὴ ἐπιτρέψας τὴν
ἐπάνοδον αὐτῶν μέχρι τοῦ 1870, ὅτε ἤρχισαν
πάλιν ἱεραπόστολοι νὰ ἐπισκέπτωνται τὴν χῶ-
ραν ἐκ τῆς Κίνας.

Ἐκ τῶν ποιμένων τούτων ἰδρύθη ἐν Ἰνδίας ἡ
κραταιὰ Μογγολικὴ Δυναστεία.

ΦΩΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΗΠΟΝ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ.

Εἰς τὸ κέντρον τῆς λίμνης, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἀνανεοῦται ἀδιακόπως δι' ἀτμομηχανῆς, ὑπάρχει πάτωμά τι ξύλινον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖνται δύο τρεῖς καθέκλαι, εἰς ταύτας αἱ φῶκαι ἀναβαίνουν καὶ κάθηνται, ὁπότεν ὁ φύλαξ τὰς

Μεταξὺ τῶν ἄλλων περιέργων, τὰ ὁποῖα παρατηρεῖ ὁ ἐπισκεπτόμενος τὸν ζωολογικὸν κήπον τοῦ

Ζωολογικὸς κήπος Λονδίνου.

Λονδίνου εἶναι καὶ μικρὰ τις λίμνη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνδαικνύονται ὀλίγαι φῶκαι. Τὰς φῶκας ταύτας ὁ φύλαξ τῶν κατόρθωσε νὰ τὰς ἡμερώσῃ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε εὐθὺς ὅταν τὰς καλέσῃ διὰ σφυρίγματος ἔρχονται πρὸς αὐτόν, καὶ φιλοῦν τὰς χεῖρας καὶ ἀκόμη τὸ πρόσωπόν του.

διατάξῃ διὰ τοῦ σφυρίγματος! Τόσον νοήμονα εἶναι τὰ ζῷα ταῦτα, ὥστε ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ σφυρίγματος ἐννοοῦν τί θέλει ὁ φύλαξ καὶ τὸ ἐκτελοῦν ἀπροσκόπως.

Διὰ νὰ τὰς ἀνταμείψῃ δὲ διὰ τὴν εὐπειθειαν καὶ νοημοσύνην τῶν ὁ φύλαξ τὰς φιλοδωρεῖ μὲ

ὀλίγα ψαράκια, τὰ ὅποια ρίπτει εἰς τὴν λίμνην, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ τότε αὐταὶ ρίπτονται εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἀρπάζουσι αὐτὰ μὲ θαυμαστὴν ταχύτητα. Εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα βλέπουσι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τὰς Φώκας ταύτας καθημένας ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ καθεκλῶν. — Εἰς ἐν ἀπὸ τὰ παρελθόντα ἔτη τῆς *Εφημερίδος τῶν Παιδῶν* ὑπάρχει δημοσιευμένη ἄλλη εἰκὼν, παριστώσα τὰς Φώκας ταύτας φιλοῦσας τὸν φύλακα εἰς τὴν παρεῖαν, ἔτι δὲ ἐκτενεστέρᾳ περιγραφῇ αὐτῶν.

**ΤΑΦΟΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΤΑΥΡΩΝ ΕΝ Τῇ ΠΟΛΕΙ
ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΜΕΜΦΙΑΙ.**

Ἡ ἀρχαία πόλις τῆς Αἰγύπτου Μίμφις, ἣτις ὑπῆρξε πρωτεύουσα τῆς χώρας περὶ τὰ 1000 ἔτη ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῶν ποιεμένων βασιλέων καὶ ἑλλων δυναστεϊῶν, εἶχε περιφέρειαν 17 μιλίων, περιεῖχε δὲ ὑπερμεγέθεις ναοὺς ἀφιρωμένους εἰς τὴν Ἴσιν, τὸν Σέραπιν καὶ τὸν Ἥλιον, ἦτο δὲ τὸ κέντρον τῆς Αἰγύπτου ὡς πρὸς τὰ πολιτικά, τὴν παιδείαν καὶ τὴν θρησκείαν. Ἡ μεγάλη, πλουσία καὶ ἀνθηρὰ αὕτη πόλις κατεστράφη καὶ ἐσκαπάσθη ὑπὸ ἔμμου καὶ χώματος, ἔμεινε δὲ τεθαμμένη μέχρις ἐσχάτων, ὅτε περιηγητῆς τις, καλούμενος Μιρινέττης, ὀδηγούμενος ἐκ χωρίου τινοῦ τοῦ Στράβωνος, ὅπου ἱστορεῖται, ὅτι ἡ πηλοσίσαις πρὸς τὸν ναὸν καὶ τοὺς μεγάλους ὑπογίους τάφους τῶν ἱερῶν ταύρων ἦτο διὰ λαμπροῦ περιστυλίου ἐκ Σφιγγῶν, κατῴρθησε ἡ ἀνακαλύψῃ τὸ περιστύλιον τοῦτο καὶ τοὺς ὑπογίους ἐκείνους τάφους τῶν ἱερῶν ταύρων. Ἡ ἀνακάλυψις ἐγένετο κατὰ τύχην. Εἰς τὸν ἀγρὸν ὅπου εὐρίσκονται τὰ ἐν λόγῳ μνημεῖα, ἐφάνη διὰ τῆς καλλιέργειας κεφαλὴ σφιγγός, ἡ δ' ἐμφάνισις αὐτῆς συνδυαζομένη μὲ ὅσα ὁ Στράβων ἐγραψεν ὠδήγησε τὸν κ. Μιρινέττην νὰ ἐνεργήσῃ ἀνασκαφάς, τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ἡ ἀνεύρεσις τῶν ἀρχαίων ἐκείνων μνημείων.

Ἦδη ὁ περιηγητῆς ἔχει νὰ καταβῇ διὰ καταφεροῦς τινοῦ κλίμακος τριάκοντα περίπου ποδῶν, εἰς τὸ βάθος δ' αὐτῆς ὑπάρχει κολοσσιαία θύρα ἀνοικτή. Ἀφοῦ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν ὀδηγεῖται ὑπὸ τινοῦ ὀδηγοῦ κρατοῦντος λύχνον δι' ἄλλης κλίμακος πρὸς τὰ κάτω, ὅπου εὐρίσκονται οἱ ἐν λόγῳ τάφοι. Οὗτοι κείνται εἰς τὰ πλάγια μακρὰς τινοῦ σφραγγῶς, 200 μέτρων τὸ μήκος, ὡς ἐξῆς: Ἐκαστον πλάγιον εἶναι διηρημένον εἰς δωμάτια, ἐντὸς δ' ἐκάστου αὐτῶν ὑπάρχει μέγας σαρκοφάγος ἐκ γρανίτου, ἐντὸς δ' αὐτῶν ἐτίθεντο τὰ λείψανα τῶν ἱερῶν ταύρων μὲ πολλὴν ἐπιμίλειαν βαλσαμωμένα. Οἱ σαρκοφάγοι οὗτοι συνίστανται

ἐκ μονολίθου καὶ εἶναι κεκαλυμμένοι πανταχόθεν μὲ λεπτὰ ἱερογλυφικὰ ἐκθέτονα τὴν γέννησιν, τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν θάνατον τοῦ ἀποθανόντος θεοῦ, τὴν μούμιαν τοῦ ὁποίου ποτὲ περιέκλειον. Οἱ σαρκοφάγοι οὗτοι ὅλοι ἦσαν κλεισμένοι ἀρχικῶς μὲ βαρεῖς πλάκας ἐκ γρανίτου, εἶναι δὲ τὸσον βαρεῖς, ὥστε καθίσταται δυσκολωτάτη ἡ ἀνέκλισις αὐτῶν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, καὶ ὁμοῦ αὐτοὶ οὗτοι μεταφέρθησαν ἐκεῖ ὑπὸ ἐργατῶν ἀπὸ τὰ λατομεῖα τῆς Συήνης ἄτινα ἀπέχουσι περὶ τὰ 600 μίλια !!

ΤΟ ΝΗΠΙΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΘΗΡΙΑ*

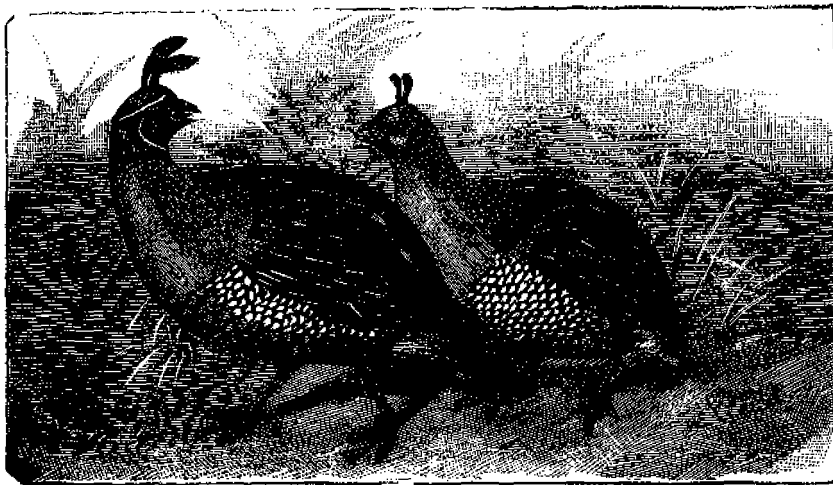
* Ἀνθρωπὸς τις ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπῆρξε εἰς ἐν θηριοτροφεῖον, τὸ ὅποιον περιεῖχε διάφορα θηρία, ὡς λ. χ. λεοπαρδάλεις, τίγρεις, λέοντας κ. τ. λ. Ὁ φύλαξ οὗτος εἶχε θυγάτριον, τὸ ὅποιον συνέθιξε νὰ πέρη μαζύ του πᾶσαν ἡμέραν καὶ νὰ διασκεδάζῃ δεικνύων εἰς αὐτὸ τὰ διάφορα θηρία, τὸσον δὲ ἐξοικειώθησαν ταῦτα μὲ τὸ κοράσιον, ὥστε ἤρχοντο πλησίον εἰς τὰ σίδηρα τῶν κλωβίων των καὶ ἄφινον αὐτὸ νὰ τὰ χαϊδεύῃ μὲ τὴν μικρὰν του χεῖρα, ἰδιαιτέραν δὲ πρὸς τοῦτο εὐχάριστον ἐδείκνυον δύο μεγάλαι λεοπαρδάλεις, ὥστε ἅμα ἔβλεπον τὸν φύλακα κρατοῦντα εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν μικρὰν Ἑλένην, ἔτρεχον εἰς τὰ σίδηρα καὶ ἐξέφραζον τὴν χαρὰν των λείχουσαι τὰς τρυφεράς χεῖράς της. Ὑπῆρχεν ὁμοῦ ἐκεῖ καὶ μία τίγρις, ἣτις ἅμα τὸ κοράσιον ἐπλησίαζεν εἰς τὸν κλωβὸν της, ἐγγίναζε καὶ ἐφαίνετο ὠργισμένη. Ἡμέραν τινὰ ὁ φύλαξ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κλωβὸν τῶν λεοπαρδάλεων διὰ νὰ καθάρσῃ, φέρων εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν μικρὰν Ἑλένην. Ἐθαύμασε δὲ ἰδὼν αὐτὰς νὰ ἔλθουν πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ μὴ χορταίνουσι λείχουσαι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τῆς μικρᾶς, καὶ μὲ δυσκολίαν κατῴρθησε νὰ ἀποσπάσῃ αὐτὴν ἀπὸ τὰς περιποιήσεις των.

Εἶχε δὲ ἐξέλθει τοῦ κλωβοῦ καὶ προσεπάθει νὰ κλείσῃ αὐτόν, ὅτε εἶδεν, ὅτι ἡ θύρα τοῦ κλωβοῦ τῆς Τίγριος εἶχεν ἀνοιχθῆ, ἡ δὲ Τίγρις μὲ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμοὺς ἐξήρχετο ἐξ αὐτοῦ ἑτοιμὴ νὰ πηδήσῃ κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν κατασπαράξῃ.

* Ἀνοθεν τῆς κεφαλῆς του ἐκρέματο σχοινίον, τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ πιᾶσῃ καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἐξησχημένος εἰς τὴν γυμναστικὴν, ἡ ἀνάβῃ εἰς αὐτὸ καὶ οὕτω νὰ σωθῇ — ἀλλὰ μὲ τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ τοιοῦτον ἦτο ἀδύνατον. Τῷ ἔμμενον λοιπὸν δύο ἄλλα μέσα, εἴτε νὰ βίψῃ κατὰ

γῆς τὴν Ἑλένην καὶ αὐτὸς νὰ σωθῆ διὰ τοῦ σχοινίου, ἢ νὰ τὴν βίβῃ εἰς τὸν κλωβὸν τῶν Λεοπαρδάλεων καὶ τότε νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ σχοινίον. Ἐπροτίμησε τὸ δεύτερον, ἔκλεισε δὲ καλῶς τὴν θύραν τοῦ κλωβίου τῶν καὶ ἔπειτα ἤρπασε τὸ σχοινίον καὶ ταχύτατα ἀνέβη ὑψηλότερον, παρ' ὅτι ἡ Τίγρις ἤμπερουσε νὰ τὸν φθάσῃ. Ἄν καὶ ἐπροσπάθησε πολὺ πηδῶσα εἰς τὸν ἀέρα. — Αἱ φωναὶ τοῦ εἰλκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων φυλάκων, οἵτινες ἐλθόντες ἐφόνευσαν τὴν Τίγριν καὶ οὕτως ἔσωσαν τὸν συνάδελφόν τῶν. — Τὴν

δὲ μικρὰν Ἑλένην περιποιήθησαν αἱ Λεοπαρδάλειαι, παίζουσαι μὲ αὐτὴν ὡς εἰάν ἦσαν γάται οἰκιακαί. Ἐκτοτε δὲ ὁ φύλαξ ἄφινε τὸ κοράσιον νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸν κλωβὸν τῶν Λεοπαρδάλεων καὶ νὰ διασκεδάσῃ μὲ αὐτάς ἐπὶ ὄρας, τραβῶν τὰ αὐτιά των καὶ τὰς τρίχας των καὶ σπρῶχνον τὸν δάκτυλόν του εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, ὅπως τὰ μωρὰ συνήθως κάμνουν, καὶ νὰ κάθηται ἐπάνω των, ὅταν ἐπλάγιζον, χωρὶς τὰ θηρία νὰ δείχνουν τὴν ἐλαχίστην δυσαρίσκειαν, ἢ ὀργὴν!

Πέρδικες τῆς Καλιφορνίας.

ΠΕΡΔΙΚΕΣ ΤΗΣ ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑΣ.

Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν περδικῶν διακρίνεται τῶν ἄλλων ἐκ τοῦ μεγέθους τοῦ σώματος, τοῦ ποικίλου χρωματισμοῦ τῶν πτερῶν καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λόφου, ὅστις εἶναι μαύρου χρώματος.

Ὁ ἄρρην εἶναι μεγαλειότερος καὶ ὠραιότερος τῆς θηλείας, φέρει δὲ κράνος μεγαλειότερον καὶ κάτωθε αὐτοῦ γραμμὴν ἐγκάρσιον, ἡ ὁποία φαίνεται ὡς βᾶσις τοῦ κράνου.

Ἐξημεροῦνται δ' εὐκόλως καὶ καθίστανται, ὡς αἱ ὄρνιθες, κατοικίδιον πτηνόν.

Τὸ κρέας των εἶναι νόστιμον καὶ ἐπιζήτητον· ἀλλὰ δὲν πολλαπλασιάζεται τόσο πολὺ, ὡς αἱ ὄρνιθες. Ἀγαπῶσι δὲ νὰ ζῶσι κεχωρισμένως ἀπὸ ἄλλα πτηνά, καὶ ὅταν ὄρνις τις τύχῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ κοτέτσι των, τὴν ἐκδιώκουν κακῶν κακῶς.

— Ὁ Ξενόκας λέγει, «Κανείς δὲν γίνεται ἐνοχος, διότι ἦτο πεπρωμένον.» Ἡ ἐνοχὴ εἶναι πράγμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐκλογὴν καὶ πράξιν ἄλλου τινός, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀπό-

φασιν καὶ ἐνέργειαν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἀνθρώπου. Οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ ἀδικηθοῦν, καὶ ζημιωθοῦν, ἀλλὰ ποτε δὲν ἠμποροῦν νὰ γείνουν ἐνοχοὶ ἄλλως πῶς εἰμὴ διὰ τῆς ἰδίας των μελετημένης ἐκλογῆς.

— Ὅ,τι χρειάζεται νὰ καταστήσῃ τὸν κόσμον τοῦτον βασιλείαν τῶν οὐρανῶν εἶναι ἡ τρυφερά καὶ βαθεῖα καὶ συμπαθητικὴ ἀγάπη, τὴν ὁποῖαν ἐπαρδειγματίζειν εἰς τὴν ζωὴν του ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Ἐὰν αὕτη ἐνοικοῦσεν εἰς πᾶσαν καρδίαν, τότε θὰ ἐπραγματοποιεῖτο ἡ ὑψίστη καὶ ἐνδοξοτάτη ἰδέα τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας. (Κρουμάχερ)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Τὸ εὐτυχίστατον κοράσιον. Ὁ Ἐπίσκοπος Ράυλε διηγεῖται, ὅτι τὸ εὐτυχίστατον κοράσιον, τὸ ὁποῖον εἶδεν ἐπὶ ζωῆς του, ἦτο κοράσιον ὀκταετής, ἐντελὲς τυφλόν.

Τὸ κοράσιον ἐκεῖνο οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην, ἢ τοὺς ἀστέρας, τὴν γλῶσσην ἢ τὰ δένδρα, τὰ πτηνά ἢ κανὲν ἀπὸ διαδοσα χαροποῦν τὴν καρδίαν. Δὲν εἶχεν ἰδεῖ οὐδέ τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς της—καὶ ὅμως ἦτο εὐτυχίστατον κοράσιον.

Τὸ κοράσιον ἐκεῖνο ἐταξιδεύε ποτε διὰ τινος σιδηροδρό-

